

Tandgebreken in het Engelsche leger in Zuid-Afrika.

Het Engelsche legerbestuur heeft voor eenigen tijd vier veld-tandheelkundigen naar het oorlogsterrein in Zuid-Afrika gezonden. Dat deze maatregel geen overbodige luxe was, moge blijken uit hetgeen een in Engeland thuis gevaren vrijwilliger omtrent het voorkomen van tandgebreken bij de troepen te velde onlangs in de „Pall Mall Gazette” mededeelde:

„Nadat de oorlog 21 maanden geduurd had, is het legerbestuur er eindelijk toe kunnen overgaan om vier tandheelkundigen naar Zuid-Afrika te zenden. Het heeft heel wat voeten in de aarde gehad om te trachten de reeds begane zonden weder goed te maken. In elk geval zullen deze vier tandmeesters bij een leger van nagenoeg een kwart millioen de handen meer dan vol hebben. Geen soldaat die in Zuid-Afrika zes maanden te velde geweest is, zal de gelegenheid voorbij laten gaan om zijne tanden te laten nazien. Per tandarts komen alzoo circa 60,000 liefhebbers en wanneer elken dag in dag uit 30 tandpatienten behandeld, dan kan de laatst aan de beurt zijnde soldaat er op rekenen eventueel in 5 à 6 jaren met zijn zieke kiezen over de hulp van een deskundige te kunnen beschikken.

In den ongelijken strijd tusschen het taaie vleesch der trekossen en de steenharde scheepsbeschuit aan den eenen kant en de arme tanden aan de andere zijde waren er in mijne Compagnie geen 5 pCt. die het er niet zonder kleerscheuren afbrachten, en waar de tanden van nature niet heel bijzonder sterk waren, was de aangerichte verwoesting dikwijls niet weer goed te maken. Zelfs, wanneer de strijd gestreden werd tusschen een gemiddeld krachtig gebit en middelmatig harde beschuit, kon men nog nooit te voren met eenige zekerheid voorspellen, welke der beide partijen het eerst er onder moest, de tanden of de beschuit. Een mijner Compagnie's makkers verloor in ééne week vier van

zijne beste kiezen op den marsch van Abrahamskraal naar Wetrivier. Hij kon toen op een rij afgebroken wortelstompjes als op monumenten ter eere van de onkwetsbaarheid van de onoverwinnelijke beschuit wijzen.

Aan een van deze afgebroken kiezen had vroeger een mondplaat met kunsttanden vastgezet, zoodat die nu ook niet meer te gebruiken waren, en er van kauwen geen sprake meer kon zijn. Door de beschuit in water te weeken, en van het ossenvleesch gekookte dunne soep te drinken, bleef hij nog zoowat op de been, tot we in Winburg kwamen. Dáár ging hij evenwel al heel spoedig aan ingewandsontsteking te gronde.

De officier van gezondheid van ons bataljon, overigens een krangig persoon, kon tanden en kiezen uittrekken, maar dat was op dat gebied ook alles. Van eene behandeling der zieke tanden had hij in 't geheel geen kaas gegeten. In de groote hospitalen en in 't Yeomanry hospitaal was trouwens extractie de eenige therapie. Op marsch was ieder zijn eigen tandmeester. Daar men in den nood slim wordt, vulden de soldaten zich de zieke kiezen zelf met tabak, spaansche peper of gummi uit den regenmantel om de ontstoken en pijnlijke zenuw te bedekken en dood te maken. Dat alles hielp echter maar zelden. Na een paar slapeloze nachten bleef den lijdens niets anders over dan plaats te nemen in den operatiestoel, dat is te zeggen op een leege beschuitkist en zich op genade of ongenade aan den dokter over te geven." R.

(*Geneeskundige Courant 1902, No. 11*).

ONGEVALLENWET.

Wie de aangifte van een verzekeringsplichtig bedrijf verzuimt is strafbaar volgens de Wet.

De aandacht onzer lezers zij op bovenstaande gevestigd; tandheelkundigen die voor de vervaardiging van kunstgebitten werklieden in hun dienst hebben, zijn gehouden hiervan aangifte te doen bij het bestuur der Rijks-Verzekeringbank.

Het hiertoe benoodigde formulier is kosteloos verkrijgbaar aan alle postkantoren, bij- en hulppostkantoren.